

L'IDEAL es complau a renovar la seva incondicional adhesió al President Companys.

L' IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II - Núm. 86 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 25 céntims
LLEIDA divendres 15 d'octubre de 1937. Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

Lluís Companys El Frot Popular i l'Ajuntament

La nota culminant de la setmana actual, en el referent a la nostra política interior, la constitueix la posició públicament adoptada per l'Honorable President de Catalunya, Lluís Companys. Mancats d'espai, no publiquem la seva nota, per ésser ja divulgada per la premsa diària.

Companys justifica la seva actitud en disposicions legals, interpretades en el sentit de la màxima delicadesa i del més absolut respecte a la constitució política del nostre poble. Destaquem en tot el seu valor aqueix fet: ací teniu un home que, en el període actual, dóna exemple d'acatament i de respecte a la legalitat.

Ultra el fonament legal en que el President recolza la seva actitud, ¿hi ha quelcom més? En el fons del problema, hi ha altres motius que pesen en el seu ànim? Moltes coses s'han dit d'un temps ençà que semblarien justificar una resposta afirmativa. Però el tema és massa delicat per a ésser tractat superficialment, a base de confidències, anècdotes i referències a cau d'orella. Preferim atènyer-nos, per ara, i mentre altres coses no se sàpiguin, a la veritat oficial.

Bé està l'actitud de Companys en el que té d'acatament a les normes legals. Però avui en dia, com Macià abans que ell, ja no mana amunt seu. I, esclau del seu prestigi únic, de la seva autoritat ben guanyada, i del respecte profund que per ell senten tots els sectors antifeixistes, no pot deixar, per cap motiu, un lloc que, avui, només ell pot ocupar.

Companys és el símbol vivent de la unitat moral i espiritual del nostre poble. El seu record va estretament lligat a les dates més glòries del redreçament republicà i catalanista. Ell ha d'ésser qui ha de presidir els destins del nostre poble fins a la batalla final, fins a la victòria de la República i de Catalunya.

Es inútil pensar altra cosa. El poble de Catalunya el vol, el necessita i exigirà que es mantingui en el seu lloc. Ja sabem els seus sofriments, l'enorme esgotament que comporta un càrrec com el que ell porta amb tant de prestigi ostenta. Però no té més remei que presidir-nos, per entrebancs i noses que s'acumulin en la seva llibertat de moviments, perquè sense ell, tot això també existiria, i cap podria superar-ho tan victoriosament.

Estem segurs que el clam unànime de Catalunya li farà veure que la seva missió no és acabada, ni de molt. Un veritable plebiscit popular l'immobilitzarà en el seu lloc, i li imposarà el nou deure, indefugible: el d'ésser el nostre guia fins a la fi, i fins al triomf complet dels seus ideals, que són els mateixos del seu poble.

Nosaltres esperem de la nostra organització en terres lleidatanes que contribueixi a crear, en l'esperit del President, aqueixa convicció, ara, President, és hora de creure, i el poble de Catalunya us mana que resteu en el vostre lloc.

D'ací a sis dies, podrà veure's si Itàlia vol la guerra o la pau.

A propòsit d'una ponència del nostre amic Ramon Cervera sobre actuació municipal, discutida en el si del Comitè del Front Popular Antifeixista, ponència que merescué l'aprovació unànime dels representants de tots els altres sectors, Garcia Lago presentà una interessant esmena, o millor dit, ampliació a la ponència de Cervera, en el sentit que tota vegada que el F. P. A. actuava en forma tan harmònica que havia acabat amb les nostres discòrdies i amb les nostres lluites, calia que aqueix esperit trascendís a la vida municipal, de tal forma que la Comissió de Govern municipal amplifés la seva base i hi entressin, a més dels anarquistes i socialistes, l'Esquerra i, d'ésser possible, altres sectors.

De moment, Cervera es reservà consultar-ho a la seva organització. A hores d'ara, però, la consulta evaquada, i donada a conèixer on calia, no serà cometre pecat d'indiscreció fer públic el criteri sustentat per la nostra organització, criteri contrari a l'esmena de Garcia Lago, inspirada, sens dubte, en la millor intenció.

Des de la revolució, la vida municipal a Lleida ha estat, primer, acaparada pels partits de classe, amb absoluta eliminació de tots els sectors polítics. Després, quan aquests han tingut representació a l'Ajuntament, com ara, hi ha hagut una majoria, també de classe, i a nosaltres no ens ha correspost altra missió que la d'exercir una fiscalització benèvola, que és també una manera de col·laborar, o de responsabilitzar-se. Sense una minoria que exerceixi aqueixa funció, se'n ressentiria la vida municipal mateixa, car el joc normal de les institucions públiques demana l'existència d'unes forces que governin, amb majoria pròpia, i d'unes altres que controlin l'obra de govern. Si nosaltres forméssim part de la Comissió de Govern, no s'hi guanyaria res. Al contrari, a cada moment sorgirien dificultats, nascudes de la diferent manera d'entendre els problemes bàsics de la vida municipal. I una de dues: o la nostra representació a la Comissió de Govern s'hauria de sotmetre a la voluntat de la majoria, i aleshores no tindria la suficient llibertat de moviments per a definir la seva posició en el saló de sessions quan la dis-

crepància es produís, o es donaria el cas que la major part dels dictàmens de la Comissió de Govern vinguessin amb vots particulars, cosa acceptable en les comissions ordinàries, purament informatives, però no en la de Govern, que resol en els interregnes de ple a ple.

La no participació nostra en la Comissió de Govern no vol dir manca de col·laboració ni significa la menor debilitació del Front, amb el qual estem identificats. Vol dir, simplement, que encara no ha arribat la nostra hora d'exercir funcions de Govern. Hi ha una mentalitat, la que podríem dir-ne classista, municipalista a ultrança, revolucionària, que és la que fins ara ha portat el timó de la vida municipal. Hi ha una altra mentalitat, la nostra, més modesta, que es caracteritza per concebre la vida de l'Ajuntament segons les normes establertes per la llei municipal de Catalunya, i les disposicions del Govern encaminades a donar solució als problemes aguts que les circumstàncies creen—refugiats, proveïments, defensa passiva, etc.—però amb poques ganes de fer experiències agosarades i de convertir infantilment la vida municipal en un laboratori d'experiències. Hi ha una trajectòria de mesos en que la primera mentalitat ha donat mostra de la seva viabilitat, i entenem que encara ha de seguir. Però creure que les dues maneres d'entendre les coses puguin conviure, sense topades i entrebancs, en el si de la Comissió de Govern, és creure en l'impossible. S'ha de seguir una o altra via, però no les dues a la vegada. I com donada l'actual constitució dels Ajuntaments, la majoria és dels partits de classe, entenem que a ells, i a ells únicament, correspon la direcció i la responsabilitat de la vida municipal.

El dia que el cos electoral pugui parlar, el problema tindrà solució immediata. Si la voluntat popular ens ho mana, governarem. Però entre tant, i mentre altres disposicions del Govern de la Generalitat no modifiquin la composició dels Ajuntaments, han de fer-ho ells que, per la força numèrica, poden imposar la direcció que vulguin. Als altres no els toca altra missió que la de corregir les possibles extralimitacions que es cometin o fer veure els perills de

(Segueix a la 2.ª plana)